

Sygn. akt I KO 3/22

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie S. G.

oskarżonego o czyny z art. 209 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 lutego 2022 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w O.

zawartego w postanowieniu z dnia 30 grudnia 2021 r., sygn. akt II K (...)

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2021 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w O., wystąpił w trybie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie niniejszej sprawy innemu sądowi równorzędnemu.

Uzasadniając potrzebę przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu, Sąd wnioskujący wskazał, że w jego ocenie zachodzi w niniejszej sprawie tego rodzaju sytuacja, która uzasadnia przekazanie sprawy przez Sąd Najwyższy innemu sądowi równorzędnemu. Świadczy o tym, zdaniem Sądu Rejonowego, fakt przekazania do rozpoznania innym sądom rejonowym spraw prowadzonych pierwotnie przed Sądem Rejonowym w O., w których jako oskarżony występuje S. G. (sygn. akt II K (...), II Kp (...), II Kp (...), II Kp (...), II Kp (...), II Kp (...)), a także fakt złożenia przez sędziego orzekającego w niniejszej sprawie wniosku o wyłączenie od rozpoznania sprawy o sygn. akt II K (...), dołączonej do sprawy o

sygn. akt II K (...), który nie został jednak uwzględniony przez Sąd Rejonowy w O. Jak wskazuje wnioskujący Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie istnieją racjonalne przesłanki do twierdzenia, że przede wszystkim w odbiorze społecznym może powstać przekonanie, że sprawa nie zostanie bezstronnie rozpoznana, co może wpłynąć na obiektywizm procedowania Sądu rozpoznającego sprawę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja określona w art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątku od zasady właściwości miejscowej sądu i powinna mieć zastosowane jedynie w szczególnych przypadkach. Zatem okoliczności wskazane przez Sąd muszą mieć charakter szczególny, nie mogą sprowadzać się jedynie do wskazania na obawę o możliwość postrzegania postępowania przed Sądem orzekającym oraz samego rozstrzygnięcia sprawy jako obciążonego brakiem bezstronności. Sąd Najwyższy podkreślał już wielokrotnie, że sam fakt formułowania zarzutów pod adresem sędziów lub prokuratorów, wykonujących obowiązki na określonym terenie, nie powinien być traktowany jako okoliczność uzasadniająca wątpliwości co do bezstronności sędziów sądu właściwego (por. postanowienie SN z dnia 29 stycznia 2013 r., V Ko 78/12; postanowienie SN z dnia 22 listopada 2012 r., V Ko 65/12).

Pogląd ten Sąd Najwyższy podziela także w odniesieniu do okoliczności wskazanych w niniejszej sprawie. W realiach faktycznych i procesowych sprawy, także wobec składanych wielokrotnie przez oskarżonego lecz nie uwzględnianych w niniejszej sprawie wniosków o wyłączenie sędziego, wobec braku konkretnych, szczególnych okoliczności, które poza samą postawą oskarżonego i jego subiektywnymi ocenami niepopartymi obiektywnymi okolicznościami w odbiorze społecznym mogłyby poddawać w wątpliwość bezstronność sądu, brak podstaw do uwzględnienia złożonego wniosku. Należy podkreślić, że o wątpliwościach co do braku bezstronności sądu i orzekających w nim sędziów nie może decydować jedynie samo odczucie strony procesowej, ani ilość składanych wniosków o wyłączenie sędziego, ale zobiektywizowana ocena relewantnych dla dobra wymiaru sprawiedliwości okoliczności dotyczących danego postępowania. Potrzeby tej nie uprawdopodobnia także fakt przekazywania innych spraw prowadzonych przeciwko

oskarżonemu do rozpoznania innym sądom niż Sąd Rejonowy w O., skoro rozpoznawane były przez innych sędziów, a okoliczności związane z nimi, w tym fakt toczących się odrębnie postępowań w których sędziowie mają status pokrzywdzonych, nie dotyczą sędziego orzekającego w niniejszej sprawie. Argumenty te nie prowadzą więc łącznie do powstania obiektywnych wątpliwości co do bezstronności sądu ani choćby uzasadnionych podstaw do ich powstania w odbiorze społecznym. W niniejszej sprawie dostrzec można za to prawidłową postawę sędziego, który kierując się obiektywizmem i bezstronnością zmierza do rozpoznania sprawy pomimo wielokrotnie składanych wniosków przez oskarżonego, zmierzających do wyłączenia sędziego w oparciu o subiektywne jedynie przekonanie o braku bezstronności. Tymczasem tylko wystąpienie szczególnych okoliczności, dających podstawę do racjonalnego twierdzenia, że w odbiorze powszechnym powstają wątpliwości co do zdolności sądu właściwego do rozpoznania sprawy z zachowaniem obiektywizmu i bezstronności mogłoby uzasadnić uwzględnienie wniosku złożonego przez Sąd Rejonowy w O. (por. postanowienie SN z dnia 21 lipca 2011 r., III KO 48/11 i powołane tam orzeczenia). Sytuacja taka w niniejszej sprawie jednak nie zachodzi.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w postanowieniu.